

Dvanajsta hiša

Problem dvanajste hiše je ravno v dualistični logiki, ki samo usmerjenemu hotenju pripisuje pozitivno vrednost. Ta logika pa človeka vodi vse globlje v labirinte slepih ulic, tako da je morda, če sploh, šele ko omaga, pripravljen predati se toku stvari, češ, kar bo, pa bo.

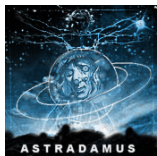
Predanost, zaupanje v usodo, tveganje so eksistencialne izbire, ki človeka postopoma vračajo v prvotno stanje enotnega, nepolariziranega doživljanja. Polarizacijo je ustvarjalo hotenje po posebni, ločeni, uveljavljeni lastni eksistenci, vdanost v usodo pa ta samodržni ego žrtvuje za ceno spokoja, miru, enosti z bivajočim. Če človek dobro izkoristi svoje sile in možnosti, si na koncu lahko privoščiti pomislek: Svoje sem storil, kar je vrednega, bo ostalo. Zadnja faza vsakega ustvarjalnega procesa mora biti nekakšna razveza, v kateri avtor pusti svojemu delu samostojno življenje. Šele ta faza pokaže, ali je neka nova življenjska oblika zrela in utemeljena. Ustvarjalec, pa najsi gre za delo na sebi ali na materialu, mora rezultat svojega dela znati oddati, da lahko najde svobodo in se v njej spočije. To zmore samo, če zaupa v svoje nadaljnje ustvarjanje, pravzaprav v to, da mu bo življenje že dalo, kar potrebuje.

Dvanajsta hiša tako opisuje človekovo receptivno aktivnost, ki izhaja iz vere v stalno presežnost življenja. Receptivna prepustitev, vdanost, je samo videti pasivna, ker pač gre za odsotnost oziroma prenehanje zunanje akcije. Na znotraj pa pogosto zahteva dosti moči in volje. Včasih je najteže ravno pustiti stvari, da se zgodijo, kot se, četudi slutimo, da jih je treba pustiti, naj gredo svojo pot. Ko končamo svojo usmerjeno zavestno dejavnost, to ne pomeni, da se bo življenje kar naenkrat ustavilo. Vse bo šlo naprej svojo naravno pot, kakor jo pač more in hoče iti. Mnogim ljudem v življenju najbolj od vsega manjka to, da bi se vsaj za kratek čas znali ustaviti in umakniti iz dogajanja. Šele tedaj bi lahko videli, kakšen je njihov resnični delež v njem.

Nekateri ljudje se zamislijo nad tem, koliko smiselno je njihovo nenehno vpletanje v dogajanje. Umaknejo se v samoto, vase, se sprašujejo, od kod sploh izhajajo in kam gredo. Skušajo se soočiti z nezavednimi vzorci in neprepoznavnimi motivi svojega vedenja in mišljenja. Premišljujejo, kako je v začetku iskanja že tudi konec le tega. Premišljujejo o skrivnosti časa in prostora, ki sta odsev našega gona, da svet in sebe z njima delimo, razločujemo, vrednotimo. Meditativno in kontemplativno razpoloženje dvanajste hiše opušča nadzor nad vsako akcijo, vsako poimenovanje in vsako ocenjevanje, da bi videlo, ali se je v resnici sploh kaj dogajalo, ali pa je bilo vse le napihovanje balona maje, zaslepitve z videzi lastne domišljajske dejavnosti.

Glavni dejavniki dvanajste hiše so dvom, pa iz njega izhajajoč strah in negotovost. Kaj je sploh kaj? Ali sploh je kakšno trdno oprijemališče, s katerega lahko kaj začnem in prav presodim? Mar ni vsako urejanje pravzaprav še stopnjevanje kaosa? Ali ni morda najbolje umakniti se iz dogajanja ter opustiti misel, da je treba, pravzaprav da je sploh smiselno razvijati kako identiteto in vlogo v življenju? Ali sploh obstaja kako početje, ki ne skriva v sebi nesmisla svoje popolne enostranskosti in polovičarstva? Ali niso goni in potrebe, ki nas ženejo v odnose, pridobivanje, učenje, slepi, saj bomo tako ali drugače morali nekega dne vse zapustiti? Kje piše, da bomo kdajkoli dosegli kakšno bivanjsko celost in izpolnjenost; če pa je ne dosežemo, je tako vse prazno pehanje, v katerem je napora in bolečine najbrž dosti več kot užitka in veselja.

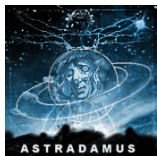
Dvanajsta hiša

Dvanajsta hiša skratka človeka sooči s problemom njegovega življenjskega smisla, o katerem človek intuitivno sluti, da ne more biti v drugem, kot v celostnosti, izpoljenosti, brez strasti. Kratkostične reakcije na taka soočenja so po navadi malodušja, v katerih si človek zaželi, da bi kratkomalo pobegnil iz svojega položaja nekam daleč, kjer ne bi bil obremenjen ne s sabo ne z zunanjimi problemi. Ljudje, ki se s temi tendencami niso naučili spoprijemati konstruktivno, bežijo v raznovrstne potuhe in omame: sanjarjenje, blefiranje (češ da je vse brez pomena), omamljanje z opojnimi sredstvi od tablet do alkohola in drog, beganje med alternativami, zatekanje v nemoč, malodušje, odvisna razmerja, zatekanje v bolezen, zanemarjenost, na koncu tudi samomor. Konstruktivno spoprijemanje z življenjskim dvomom in strahom pred tem, da bi odpovedal, je seveda drugačno. Človek se poskuša najprej zares zbrati, da bi svoj položaj, svoj smisel in nesmisel lahko videl čim jasneje. Če ga ob nekaterih stvareh, ki jih najde pri sebi, vznemiri slaba vest, se mora seveda najprej odločiti, da se bo spremenil. Poleg tega si bo v krizi življenjske perspektive vedno pomagal tako, da bo očiščeval svoje življenjske cilje vsega, kar je sebično, primitivno, nepotrebno, ter zaradi tega obremenjujoče. Iskal bo oprijemališča pozitivnega upanja in zaupanja v dobro usodo, v višjo življenjsko logiko, skušal bo okrepiti vero tako vase kot v življenje sploh: Postopna izkušnja ga bo učila, da so sicer videnja konkretnih življenjskih smislov vse bolj meglena in neoprijemljiva, da pa življenje kot tako, kot proces večne in skrivnostne dinamike, vse bolj pridobiva pomen, ki pa ga je težko izraziti.

Ljudje z močno zasedeno dvanajsto hišo se dosti težje kot večina ljudi znajdejo v svojih konkretnih življenjskih vlogah. Neredko se jim zazdi, da tako nobena vloga nima nobenega smisla, pa se utegnejo predajati iluziji, da v življenju tako nič ni treba uresničiti. Včasih se zdi, da kar ždijo in se nikamor ne premaknejo. Toda spoznanje relativnosti življenjskih oblik niti malo ne reši protislovij človekove gnanosti in hotenja. Zato velja za človeka z izrazito poudarjeno dvanajsto hišo, da je njegovo udejstvovanje enako koristno kot pri vseh drugih ljudeh, le da mora oblike svoje dejavnosti izbirati zelo z občutkom in v skladu z resničnim notranjim zanimanjem. Praviloma izvira to početje iz čistega veselja in ni obremenjeno z ambicijami, pridobitništvom, uveljavljanjem. Dvanajsta hiša se lahko realizira in razveže svojo problematiko samo tako, da omogoči, da se vse stvari postavijo na svoje mesto. To, da dosledno sledimo svojim občutkom, ne pa vnaprej začrtanim smerem, zahteva res močno vero v pravšnjo vodstvo, ki nam ga daje občutek.

Dvanajsta hiša je izrazito hiša občutka, saj v njej vsa druga merila odpovedo, ker so presežena. Sredstva, s katerimi človek jasni svoje občutke, pa so meditacija, kontemplacija, subtilnejše oblike molitve, umik iz trušča zunanjega posvetnega dogajanja, približanje naravi in njenim ritmom, umirjeno opazovanje ter spravljivo premišljevanje svoje življenjske zgodbe. Občutke jasni vse, kar večja duševno sproščenost, kajti večja, ko je sprostitelj, lažje spregledujemo izrinjena čustva in motive. Izjemno veliko zaupanje vase in enako veliko zaupanje v življenje, ki ga lahko posebimo kot stvarnika, Boga, nam omogoči, da se sprejmemo v mnogih prej izrinjenih, neprijetnih in bolečih dogodkih in doživetjih ter jih tako usvojimo in predelamo. S tem postanemo bližji sebi in drugim.

Dvanajsta hiša se je v klasični astrologiji enačila s skritimi sovražniki. V najožjem pomenu so naši skriti sovražniki naši neobvladani kompleksi. Zunanji sovražniki so samo materializacija konfliktnih razmer v duševnosti sami, pa naj gre za zavedne ali nezavedne konflikte. Kompleks je vedno oblika nesprijemanja samega sebe, ki se v medosebnih odnosih kaže tudi kot nesprijemanje drugih ljudi. Ti drugi ljudje proti temu nesprijemanju nehote protestirajo, včasih tudi zelo burno. Treba se je zavedati, da so primarne zaznave sprejemanja ali nesprijemanja vedno podzavestne, hitre in za čuda, gledano v celoti, pravilne. To seveda ne pomeni, da je prvi vtis, ki si ga človek pogosto ne zna razložiti, že zaključeno dejstvo. Ljudje se spreminjamo, po navadi pa ne tako hitro, da bi prvi vtis ne povedal precej o perspektivi medsebojnih odnosov tudi za dlje časa.

Dvanajsta hiša

Klasična astrologija je dvanajsti hiši pripisovala tudi razne institucije, kot so zapori, bolnišnice, zavetišča. Logika teh povezav je taka, da so tovrstne institucije namenjene za to, da pomagajo ljudem, da si opomorejo, da postavijo nekatere stvari na svoje mesto, da se notranje uredijo in okrepijo, da zbistrijo svoje občutke in uredijo svoje odnose. V bolnišnici ali zaporu ima človek več časa, da se posveti premišljevanju o svoji preteklosti in prihodnosti. Lahko poišče vzroke, ki so ga pripeljali v težave, odkrije motive, s katerimi je sabotiral premočrtni razvoj svoje usode. Lahko precej jasneje ugotovi meje, ki jih ni modro prestopati, če hoče ohraniti in okrepiti svoje blagostanje. Bolj pretaknjene aspekte občutenja imenujemo intuicija. Tudi to moramo razvijati, če hočemo napredovati kot ljudje. Razvijamo jo pa seveda s čim večjo premočrtnostjo in resnicoljubnostjo, torej s tem, da se držimo vsega, kar nam je bilo dotlej dano spoznati. V medosebnih odnosih čutenje in intuicija prehajata v sočutje in telepatiski duševni stik. Sočutje je pomembna sestavina bogatenja našega bivanja. Da ga zmoremo, moramo imeti vedno nekaj doživljajskih zmogljivosti glede sebe, svojih načrtov in težav nezasedenih. Bolj, ko ne pripadamo več neki identiteti, bolj so nam identiteta ljudje, s katerimi prihajamo v stik. Srečanja odprtega človeka s soljudmi so glavni dejavnik procesa, ki smo ga imenovali univerzalizacije. Vsak človek namreč nosi s seboj drugačen delček sveta, pravzaprav svoj mikrokozmos. Z vživljanjem vanj se naš pogled in naša dojemljivost zelo širita in postajamo bolj ljudje v pravem pomenu besede. Vprašanje življenjskega smisla nas postopoma ne bega več, takoj ko zares postajamo široki, sprejemajoči, odprti, nepristranski, nezagledani v neke posebne perspektive. Življenjski smisel je v resnici tako občutljiva stvar, da ga ni pametno izražati z besedami, je pa tudi tako oseben, da ga mora najti vsak zase in samo zase.

Astrologi so običajno dvanajsto hišo povezovali tudi s podzavestjo in karmo. Seveda nam je že iz do zdaj povedanega jasno, da vse hiše odsevajo nezavedne tendence ter da v vseh odsevajo karmične obremenitve. Dvanajsta hiša je v tem pogledu samo najbolj trpna, kratkomalo prinaša s sabo vrsto težav, ki jih mora človek trpeti, dokler jih ne sprejme, ne da bi jih razumel. Ko jih enkrat sprejme, postopoma izginejo.

Prav tako pa dvanajsta hiša prinaša tudi skrivno veselje in talente, ki prinesejo človeku zelo veliko veselja, če se jim posveti s srcem. V dvanajsti hiši so namreč sposobnosti, ki so bile v veliki meri izoblikovane že v preteklih življenjih ter jim je treba slediti zares z občutkom, saj si tedaj z lahkoto najdejo pot do izpopolnitve in uspeha. Lastnosti, sposobnosti in privlačnosti, ki jih kaže dvanajsta hiša, pripeljejo človeka najdlje v njegovem prodoru v neskončni univerzum. V teh lastnostih se tudi najočitneje kaže privlačnost skrivnostnega in nedosegljivosti neskončnega, ki se paradoksalno družijo s spoznanjem, da ni skritega nič, kar se nekoč ne bi razkrilo, ter da je vse nekje nekoč tudi dosegljivo.